

2021. július
„...mindnyájan egyféleképpen szóljatok, és ne legyenek közöttetek szakadások,
hanem ugyanazzal a meggyőződéssel igazodjatok egymáshoz.” 1Kor. 1,10

ÖSSZHANG

A Rákoscabai Református Egyházközség lapja

Füle Lajos:

MIT ÜZEN AZ ÉLETEM?

Mind gyakrabban kérdezem:
Mit üzen az életem
másnak? Minek voltam itt?
Életem elfolyt éveit
mire tékoztam el?
Mit bízott rám Mesterem?

Bűnbánattal kérdezem:
Mit üzen az életem?
Hirdette, mit Tőle vett,
hogyan az Isten Szeretet?

Üzente, hogy az a Vér
megtisztít a Krisztusért
minden embert, aki itt
Hozzá viszi bűneit?
Mutatta a Golgotát?

Hirdette, hogy van tovább,
hogyan van Út a Mennybe fel?
Mit üzen az életem?

"Néha egyáltalán nincs győztes.
És néha senkinek sem kell
veszíteni."

(John Le Carrè)

Pecznyik Pál:

Lelki csendre vágyom

Én Istenem, lelki csöndre vágyom,
Templomod az, ahol megtalálom.
Lelki fülem ott Rád hangolódik,
s bennem a sok bűn-görccs feloldódik.

Körülöttem zajlik a bűn-tenger:
Csöndes sziget, Uram, te légy
bennem,
Ahol fáradt lelkem felüdülhet,
s újabb harcra áldást, erőt nyerhet.

Megfáradtak nálad felüdülnek,
erőtlenek új erőre lelnek.
Bűnüldözött lelkek menedéke
Nálad van az örök csönd, a béke.

Füle Lajos:

SIKER VAGY GYÜMÖLCS

Siker, sok-sok siker!
Ez itt a cél.
Az ember oly hiú!
Ám e fogalmat nem is ismeri
az evangélium.
Az Isten gyermeke
nem üz sikert,
gyümölcsöket terem,
ahogy a kert.

„Legyen meg a Te akaratod!”

Jézus mondja: *„Bizony, bizony, mondom nektek, hogy amit csak kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek. Eddig nem kértetek semmit az én nevemben: kérjétek és megkapjátok, hogy örömetök teljes legyen.”* János evangéliuma 16,23-24

Keresztyén Testvéreim!

Az a szó, hogy imádság, mindenkinek jelent valamit, legyen az hívő vagy éppen hitetlen ember. Talán már mi is találkoztunk azzal a mondással, hogy „Zuhanó repülőn kevés az ateista.” Az imádság mindig valakitől valaki, vagy éppen valami felé irányul, amelynek alapja a bizalom. Nekünk, keresztyéneknek Isten felé fordul tekintetünk, amikor imádkozunk. Miért? Bízom benne, erőt tulajdonítok neki, hatalmat mindenekfelett, tisztelem, ezért kiöntöm előtte a szívem. Érzéseimmel a lelkemben arra törekedem, hogy minél őszintébben fogalmazzam meg mondanivalómat tisztelettel a nagy Bíró felé! Hogy a tiszteletemben mennyi a hűség és a szeretet, nem azon múlik, hogy Isten teljesíti-e imádságaimban megfogalmazott kérésemet vagy nem. Nagyon jól tudjuk, az imádság lehet rövid vagy terjedelmes, de nem ez határozza meg a tartalmát, hanem az a hit, amellyel odaalázkodom Istenem elé. Hiszen amit most az Igében olvashattunk azt jelentheti számunkra, hogy amit kérünk, azt megkapjuk.

Vajon van „jó imádság” és „rossz imádság”? Hogyan kell jól kérni? És egyáltalán mi az imádság célja? Hogy Isten meghallgassa kérésünket, vagy hogy teljesítse azt? Ezekről tanítja Jézus tanítványait, amelyek mélyen bele kell, hogy égenek szíveikbe. Amikor imádkozni tanít minket, a legfontosabb és legszebb éltünket betöltő feladatunkra tanít, amit mi oly sokszor félreértünk.

A napi csendességeink, amelyben részünk lehet egyáltalán kell-e nekünk? Akik

annyiféle imádságot olvashatunk a facebook oldalain, jelent-e számunkra valóban valamit, vagy a küldőnek imponálva nyomok egy lájkot, elküldök, egy tetszik jelet, vagy írok egy áment? Elolvassuk-e igazán teljes szívvel az ilyen imádságokat és gondolatban továbblépve összekulcsolt kezeinket magunk elé tartva folytatjuk-e az Istennel való beszélgetést? Az időmből és energiámból szánok-e valamennyit az Istennek, akinek mindennapjaimat, a múltamat, jelenemet és jövőmet köszönhetem?

Imádságainkra hogyan tekintünk, amikor Istennel beszélgetünk? Olyan eszközzé válik kezünkben, amellyel kényszeríteni akarom Istent, hogy kérésemet és kívánságaimat teljesítse, vagy alázattal odateszem, Uram legyen meg a te akaratod. Talán a mostani időben felértékelődik az imádság ereje, hiszen mennyien és hányféleképpen imádkoztak már a járvány elmúlásáért, a betegség leküzdéséért, a kutatókért és orvosokért, és sokan azt látják, mintha az imádság nem találna meghallgatásra. Vajon miért? Mert sokszor kértünk csak a magunk nevében, csak magunk előnyét számon tartva! Imádságunk mögött van-e őszinte hit, amely kimondja, legyen meg a te akaratod? Jézus nevében kérni, ez az alap! Maga Jézus Krisztus is azt jelenti ki magáról, hogy *„én vagyok az út”,* és *„senki sem mehet az Atyához, hanem ha én általam”* (János 14,6). Azok tehát, akik másnak, és nem Krisztus nevében könyörögnek Istenhez, megszegik Isten parancsát, aki maga rendeli el nekünk, hogy az Ő Fia nevében imádkozzunk Őhöz. Nem nevezhető

tehát imádságnak az, amely nélkülözi a Jézus Krisztusban való hitet, és amely egyedül, és csakis egyedül nem Őbenne bízunk, mint közbenjáróban.

Imádságaink végén elmondjuk, hogy Jézus nevében hallgass meg minket! Mit is jelent ez? Az első jelentése ennek a kifejezésnek, hogy az Ő nevében egy jogi formulához vezethető vissza. Ez lényegében véve egy felhatalmazást jelent. Ugyanis valakinek a nevében segítséget kérni annyit jelent, hogy az illető megbíz és felhatalmaz minket arra, hogy őrá hivatkozzunk, hogy a neki kijáró ajándékokat, javakat, jutalmat helyette elkérjük. A Jézus nevében könyörgés azt jelenti, hogy nem „mellé állunk” az Úrnak, hanem „alárendeljük magunkat” Neki. Amikor megkeresztelnek bennünket, az arra utal, hogy „Krisztus nevében”, vagyis az ő megbízása alapján, a vele való közösségben végezzük ezt a szolgálatot. Az egyik bibliai történet

szerint az Ékes-kapuban történt eseményből azt láthatjuk, hogy egy beteg, koldus ember segítséget kért. Péternek és Jánosnak, akik lehajoltak ehhez az emberhez nem volt aranya és ezüstje, de volt valamijük, élő hitük. Azért merték kimondani, hogy a „*názáreti Jézus nevében*” vagyis az ő hatalmának birtokosaiként, a Vele való közösségben lét bizonyoságaiként – isteni erővel meg tudták gyógyítani a bénát. Élő hit. Van-e bennünk ilyen? Ha azt mondjuk: igen, akkor miben nyilvánul ez meg? Nemcsak néha-néha, hanem mindenkor! Erre a kérdésre adjunk választ önmagunknak életünk minden idejében! Őszintén! Ámen.

A magam és a Fegyverneki Református Egyházközség nevében mindenkinek áldott, imádságokkal teli, békés nyarat kívánok!

Gazdag Edit lelkész

Imádság Júniusra!

Uram köszönöm Neked, hogy Te tudod, hogy mire van szükségem, hogy közelebb húzódjak Hozzád!

Segíts, hogy úgy tekintsek az életemre, hogy a legméltóbb reakcióm a hála legyen Feléd. Szeretném úgy élni a napjaimat, hogy a legfényesebb áldások, és a legsötétebb megpróbáltatások se legyenek képesek elszakítani Tőled. Újra és újra tanulom, hogy a Veled eltöltött időt nem lehet kutyafuttában elintézni. Tudom, hogy amikor sietek, az elmém összevissza ugrál.

Pedig Uram Te arra vágysz, hogy az összpontosított figyelmem idejében megáldj az igéd üzenetével, mely elég arra, hogy megerősíts, és felkészíts az előttem álló feladathegyekre.

Köszönöm, hogy tudhatom, hogy a Veled töltött idő bölcs befektetés. Hozd Uram elém a drága idő áldozatát, egy szent teret, egy biztos helyet, csendet ahol betöltesz a Te Jelenléteddel, Békességeddel, Szavaiddal. Meghívlak Uram az időm, az elmém, a szívem, a lényem rejtekébe, és győzd le bennem azt, ami elvon, hátrál, lehúzó, eltérít, elhúzó Tőled! Ámen.

Mészáros Kati

ELFÁRADNAK–MEGÚJULNAK!

Lekció: Márk 5,24-34

Alapige: *“Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlen erejét megsokásítja. Elfáradnak az ifjak és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is; De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el.”* Ézsaiás 40,29-31

Két olyan szó van ebben az Igében, ami fölöttébb aktuálissá teszi ma számunkra az üzenetét az Igének: fáradtság és erő. Így kezdődik: *„Elfáradnak az ifjak és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is”* (Ézsaiás 40,30). Kell-e ezt magyarázni, hogy mit jelent? Orvosok, pszichiáterek, lelki-gondozók szinte semmit sem hallanak olyan gyakran panaszképpen a hozzájuk forduló páciensektől, mint ezt: Elfáradtam!

Egyszer telefonon hívott fel valaki. Egy fáradt, öreges hang jelentkezett, azt mondta: „Kérem, egy testileg-lelkileg kifáradt ember szeretne beszélgetni a Nagytiszteletű úrral!” Megállapodtunk az időpontban, hogy mikor jön el hozzám. A megbeszélte órában vártam. Magamban fölkészültem egy öregember fogadására. Kopogtattak, és belépett egy 36 év körüli, erőteljes férfi. Ő volt az a testileg-lelkileg megfáradt ember. A modern ember típusa –szinte mindennapos jelenség. Tegnap beszélgettem valakivel. Semmi baja nem volt. Mosolygott, a terveiről beszélt, kedves volt, mint mindig. Másnap megdöbbenve hallottam, hogy alig pár órával a tegnapi találkozás után, hirtelen rosszul lett, s mire kijött az orvos, már csak a beállott halált tudta megállapítani. Mi történt vele? Kifáradt a szíve. Nem bírta tovább. Agyondolgozta magát mondták a hozzátartozói. Talán maga sem tudta, hogy halálra fáradt.

De nemcsak a sok munka, hanem maga az élet is elfáraszt. Talán a sok csalódás, amin átment, talán túl sokat várt az élettől valaki és

nem kapta meg –lassan elkopik az ember, mint az óraszerkezet, és végül lejár. Soha nem felejttem el, gyermekkoromban beszélte el édesapám, hogy amikor az ő nagyanyja késő vénségében, ereje fogytán ágyban feküdt és haldoklott, körülállták a hozzátartozói és a szokásos módon vigasztalták: Egyék egy kicsit, attól erőre kap, majd meglátja, jobban lesz. Mire az öregasszony így háritotta el a kedveskedést: Hagyjatok meghalni, fáradt vagyok! Emlékszem, mint kisgyermek csodálkoztam ezen a mondáson, sehogy sem tudtam megérteni, hogy lehet úgy elfáradni, hogy valaki szeretne már meghalni?

Azóta már többször találkoztam ezzel a jelenséggel, és ma már tudom, hogy lehet! Lehet így megfáradni. Belefáradni egyszerűen az életbe, mert az élet maga nemcsak nagy ajándék és feladat, hanem sokszor teher is. Hiszen még Pál apostol is érzett ilyet, amikor egy igazán mozgalmas és fárasztó élet estéjén így írt a Filippibeli gyülekezetnek: *„Kívánok elköltözni, és a Krisztussal lenni, mert az sokkal inkább jobb”* –bár hozzáteszi: *„De e testben megmaradnom szükségesebb tiérettetek.”* (Filippi 1,23-24)

Igen, kifáraszt a becsületes élet is, nemcsak a bűn. Az állandó küzdelem a bűnnel szemben, a magunkban lévő, meg a körülöttünk meglévő rengetegféle lehúzó, szétziláló erőhatás ellen, kísértés ellen. Az ember azt gondolja, hogy valami régi bűnétől végre megszabadult, nem lesz baja vele többé, és

egyszerre a legyőzött bűn újra fölüti a fejét, új erővel kísért, és a harcos már belefáradt a küzdelembe. Igen: a hit harcába is bele lehet fáradni. És talán ez a legveszedelmesebb fáradtság: a hitben való megfáradás.

Ez történt egyszer a hit egyik legkülönb harcosával is, Illés prófétával, a rettenthetetlen erejű „Isten emberével”. Annyira belekeseredett a hiábavalónak látszó küzdelembe, az Úr ügyéért való harcba, hogy az élettől is elment a kedve. Lefeküdt egy fa alá, és imádságban *„kőnyörgött, hogy hadd haljon meg, és monda: Elég! Most óh Uram, vedd el az én lelkemet!”* (1Királyok 19,5). Tehát még egy ilyen emberrel is előfordult, hogy szinte az idegösszeomlásig kiborult, és olyat mondott, ami bizony nem méltó hozzá: Nem bírom tovább! Ments fel, Uram, a további szolgálat alól! Nekem elég volt! Óh de általános és gyakori jelenség az, amit így mond az Ige: *„Elfáradnak az ifjak és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is”* (Ézsaiás 40,30). Bizony: Még az ifjak is, még a legkülönbek is! Hát még, akik nem is ifjak már, meg nem is a legkülönbek! Azok hogy megfáradnak és megtántorodnak!

Nos, hát éppen ezért van olyan nagy szükségünk –erőre, a felhasznált életerő utánpótlására, mindig új és új erővel való megtelítődésre. Mert maga az élet rengeteg erőt igényel. Hát még a keresztyén élet, a krisztusi élet! Az egyenesen emberfeletti erőt igényel. Az élet legfőbb kérdése nem az, hogy milyen terhek nehezeden valakire, milyen feladatokat kell megoldani –mert terhek mindig vannak, feladatok mindig lesznek, –hanem a hozzávaló erő kérdése. Ha erő van, akkor máris megoldódik a teher és a feladat problémája. Ha van erő: van élet –és ha elfogy az erő: elfogy az élet.

A mindennapi élet során sokféle erőt kell kifejtenünk, és hogy ezt megtehesük, mindig

fel kell tölteni az életet új erővel. Ezért olyan nagy ígéret az, amit Isten Igénkben mond: *„Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlén erejét megsokasztja. Elfáradnak az ifjak és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is; de akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!”* (40,29-31).

Hogy jól megértsük, mi ez az erő, gondoljuk végig előbb, hogy többféle erő működik az életünkben. Elsősorban testi erő, fizikai erő. A test is olyas forma szerkezet, mint egy kazán, amely hőt termel, és a hő által bizonyos fizikai energiát. Fűtőanyag az étel, az ital meg a pihenés. Aki nehéz testi vagy szellemi munkát végez, egyáltalán, aki munkáséletet él, többet kell táplálkoznia, és rendszeresen kell a pihenésben regenerálnia, mert különben a kazán önmagát emészti fel. Nagy dolog és nagy felelősség a testi erővel gazdálkodni tudás, és a legtöbb modern ember, amikor túlhajszolja önmagát, nem is gondol rá, hogy lassú öngyilkosságot hajt végre. A gyilkosság pedig akkor is rettenetes bűn, ha jóhiszemű túlbuzgóságból önmagán hajtja végre.

Sokszor eszembe jut ezzel kapcsolatban Jézus mondása: *„Jóllehet a lélek kész, de a test erőtelen.”* (Máté 26,41). Minden olyan művelet, ami a test elerőtlenedését fokozza, vétkes visszaélés az Istentől kapott fizikai energiával szemben, az étellel szemben. Ne várjon Istentől testi megerősödést az, aki maga pazarolja el ezt az energiát. A saját testi erejével rablógazdálkodást űző megfáradtnak nem szól az ígéret, hogy: *„erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlén erejét megsokasztja”*. Meg az sem, hogy: *„erejük megújul”*. Az a testi erő úgylát, természettől fogva is fogyó készlet –vigyázz rá! Ápold, segítsd, vedd, felelős

vagy érte Annak, Akitől kaptad! Ezzel is el kell számolnunk egyszer! Ez is talentum!

De nemcsak testi erő működik bennünk, hanem szellemi erő is. Az ember olyan különös valaki, hogy nemcsak étel-ital táplálja, hanem szellemi hatások is. Mekkora erőt jelent például egy eszme! Ezt csak akkor tudjuk, amikor hiányzik valakiből, amikor semmiért sem tud lelkesedni, üres a lelke, nincsenek eszményei. Vagy egy gondolat, például a kötelességtudat! Ismertem olyan özvegyen maradt asszonyt, akit rengeteg gondjával való küzdelmében az a tudat éltetett, hogy fel kell nevelnie félárván maradt gyermekeit! A gyermekei iránt érzett szülői kötelességtudat olyan erőtenyezővé lett az életében, hogy annak segítségével kibírt nélkülözést, a testi-lelki magára maradottság sok kísértő szenvedését, gyötrelmét. Hadifogságban járt emberek mondják, hogy akiben az a remény, hogy egyszer üt a szabadulás órája, kihalt: nem is bírta ki a fogságot. Míg a másikat pedig ez éltette! Működhetnek tehát az emberben ilyen szellemi erők, egy eszme, egy gondolat, vágy, reménység, aminek a segítségével az ember sok mindenre képes. Képes általa túrni, várni, harcolni, terhet elviselni, kísértésnek ellenállni – élni! Életben maradni...

Vannak azután az ember életében ördögi erők is. Sokkal több ilyen erőhatás vesz körül bennünket, mint gondolnánk vagy észrevennénk. Csak néhányat hadd említsek: például a pénz szerelme. Hogy ez milyen motorikus erő, azt láthatta igazán hátborzongató valóságában, aki olyan igazi krimi regényekbe beleolvasott már. Vagy például rettenetes erőt jelent az iszákosság démona – egy iszákos vállal minden fáradságot, képes hazudni, lopni, rettentő szellemi erőt kifejteni, hogy szenvedélyét

kielégítse. Az, hogy azután hogyan hat mindez vissza, éppen a teljes szellemi és testi elerőtlenedésben, az már más kérdés. Éppen ebben van az erőnek az ördögi mivolta. Vagy például egy halálos gyűlölet, bosszúvágy! Addig nem nyugszik, míg a családján vagy a saját személyén esett sérelmet meg nem torolja, ezért úzi, hajtja, lelkesíti egy gondolat. De ez a gondolat nem tiszta, hanem ördögi, pokoli, démoni! Szörnyű erőt tud kölcsönözni az embernek, de ebben az erőben a pokol hatalma jelenik meg. Ez is erő, de rontó, pusztító, gonosz, ördögi erő! A történelmi közelmúltban ez az erő közel tízmillió ártatlan ember kiirtásához vezetett! Isten őrizzen meg tőle téged is, meg a világot is!

De a testi, szellemi, ördögi erő mellett van még egy másfajta erő is, ami hathat az ember életében. Ez pedig a mennyei erő. Úgy is mondhatnám, hogy lelki erő, de olyan értelemben véve, hogy Isten Lelkéből való erő. A felolvasott Igében erről van szó. De nemcsak a felolvasott Igében. Isten gyakran beszél arról a Bibliában, hogy Ő az Ő Lelkének erejét akarja közölni az emberrel. Érdekes itt egy pillanatra idézni Istennek néhány ígését. Az egyik zsoltáríró így fohászodik Istenhez: *„Én oltalmam, váram, Istenem Őbenne bízom!”* (91,2). A másik így tesz bizonyosságot, nyilván tapasztalatból: *„Boldog ember az, akinek Te vagy erőssége!”* (84,6). Majd egy bajban lévő így fohászodik: *„Mikor kiáltottam, meghallgattál engem, felbátorítottál engem, lelkemben erő támadt”* (138,3). –Hallottátok? A lelkemben erő támadt! A kiáltásra. Ha már a lelkemben erő támadt, akkor már nincsen semmi baj! Még ha egyébként nyakig vagyok is a bajban.

Tehát a hívő ember számíthat egy emberfeletti erőre, olyan erőre, amit Isten ad. Mennyei erőre! Isten Lelkének az erejére.

Isten az Ő erejét leghatalmasabban – ugye tudjátok, – Jézus Krisztusban adta. Már sokszor mondtam, de újra hadd mondjam: Jézus Isten mennyei energiájának a földi centráléja! Ilyet jegyeztek föl Róla többek között: *„És az egész sokaság igyekezék Őt illetni: mert erő származék belőle, és mindenekezt meggyógyíta”* (Lukács 6,19). Tehát a szó szoros értelmében: aki Jézust megérintette, az mintha ahhoz a csodálatos gyógyító, vigasztaló, megelevenítő mennyei energiához nyúlt volna hozzá –meggyógyult! Érezte, hogy átcsap belőle valami titokzatos erő. Mennyei erő. Erről vall Pál apostol is, amikor azt mondja: *„Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít”* (Filippi 4,13). Mintha azt mondaná: Tudom, hogy az Isten bölcsessége bennem megold minden problémát. Isten hatalma bennem nagyobb, mint minden nehézség. Isten szeretete körülöttem hatalmasabb, mint minden emberi gonoszság. Az Ő Lelke fölülemel minden kellemetlen szituáción. Erős vagyok az Úrban és az Ő hatalmas erejében (v.ö. Efézus 6,10).

Nos hát, ha igazán emberséges életet akarunk élni, ha igazán keresztyén, azaz krisztusi életet akarunk élni, akkor erre az erőre van szükségünk! Hiába nyaraltál a Balatonon, hiába tettél szép körutat a Földközi-tengeren vagy Svájc hegyei között, e nélkül az erő nélkül továbbra is csak „megfáradt” és „megterhelt” ember vagy! –Viszont: *„akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!”* (Ézsaiás 40,31).

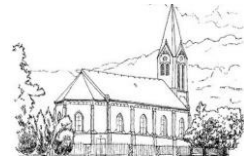
Hogyan lehet hát részesülni benne? Megmondja az Ige: *„Erőt ad a megfáradottnak.”*

Tehát Isten adja. Nem én magam termelem ki magamból valamiféle lelki gyakorlat által. Ennek az erőnek Isten a forrása, és azzal közli, aki Vele személyes kapcsolatban van. Így hadd mondjam: aki Vele jóban van, rendezett viszonyban van. Tehát aki állandóan Isten közelében, Vele életközösségekben jár, aki nem rejtegeti Isten előtt a nyomorúságát. Például azt, hogy megfáradt testben vagy lélekben vagy hitben. Megmondja Neki őszintén: Uram, elfáradtam! Tehát őszintén, becsületesen bevallja: Uram, elestem megint, megüresedtem, látod! Kimerültem lelkileg is, testileg is: annak ad erőt!

És a másik ígéret így szól: *„Akkor az Úrban bíznak, erejük megújul”*. Tehát nem elég hinni, hogy Isten képes adni erőt, hanem bízni is kell abban, hogy most és nekem is adja az erőt. Mert Ő mindig szívesen ad erőt annak, aki azt Tőle bizalommal kéri. Fogd szaván Istent, és egyszerre igazzá, élővé válik az ígérete: kapod! Lehet, hogy egy Igén át, amiképpen neked szól, lehet, hogy imádság közben, ami éppen azt jelenti, hogy megérintetted lélekben Jézust, és erő származik Belőle, beléd! Hiszen Ő maga ez az erő!

Bizony atyámfia, ha emberségesen akarunk élni, ha élni akarunk: erre az emberfeletti erőre van szükségünk. Közeledj hát azzal az alázattal az Úrhoz, hogy te igen megfáradtál, és megtapasztalod alapigénc igazságát: *„erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlén erejét megsokasítja.”* És hogy: *„akik az Úrban bíznak, erejük megújul.”* Ámen.

Joó Sándor - Pasarét. 1966. szeptember 11.

Nem lehet elég korán kezdeni

„Nevelé a gyermeket a neki megfelelő módon, még ha megöregszik, akkor sem tér el attól.”

Példabeszédek 22,6

Miben nyújt mást a református óvodánk, mint a többi? Valóban szükséges már 3 éves kortól a hitre nevelés? Igen! Munkánk során azt tapasztaljuk, hogy a fiatal szülőknél is újra, és újra elemi erővel tör felszínre a régi meggyőződés, hogy a gyermeknek alapvetően lelki többletre, kiszámíthatóságára van szüksége. Mindezt csak akkor kapja meg, ha a nevelői nem szolgáltatják ki az éppen esedékes pedagógiai koncepció elvárásainak, hanem biztos kipróbált módszerekkel időtálló értékeket közvetítenek. Többször hallom szülőktől, hogy azért szeretem, hogy a Betlehem óvodába járhat a gyermekem, mert itt biztos, hogy más nevelést kap! Talán a szülők se tudják megfogalmazni, hogy mire gondolnak, hiszen oktatási terveink megegyeznek az országos óvodai pedagógiai programmal. Igen, viszont a visszajelzésekből tudjuk, és ez nagyon jó érzéssel tölt el minket, hogy óvodánk jó híre elterjedt a kerületünkben. Kedvező hír ez a mai, új trendektől harsogó világunkban, hogy bizony vannak még szülők, akik szeretnék meggazdagítani a gyermekeik lelkét keresztény szemlélettel.

A 3-6 éves korosztály rendkívül formálható, ezért a feladatunk is rendkívül sokrétű. Mivel a gyermeki lélek nagyon érdeklődő, és nyitott, keresi a kapaszkodókat, határokat. Az én-kép alakítás, a közösségi nevelés, és a lelki nevelés egységében formáljuk óvodásaink személyiségét. Mi ezt keresztény értékeken keresztül gyermeknyelvezeten keresztül igyekszünk közvetíteni feléjük. Az a csipet, amit mi napról-napra hozzáteszünk abban a lelki többletben, elvetett lelki magocskákban rejlik, amivel pl. minden nap megkezdjük a napot az oviban. Evangéliumi szemléletű közös beszélgetéseink, bibliai történetek játékos formában való tolmácsolása mellett, minden étkezéskor elmondott imádságokkal építjük az óvodások bizalmát a Mennyei Atya felé. Nyilván más szemléletű óvodákban is fontos az őszinteség, az

igazmondás, a becsületesség, a tiszteletadás, de nálunk ennek a gyökere Szentírásból fakad. Hozzáállásunk, hogy igei alapokra, és a bibliai történeteken keresztül hassunk lelkükre, gondolkodásukra, családban elfoglalt szerepükre. Kiscsoporttól-nagycsoportig, nap, mint nap tudatosan dicsérjük, hálát adunk Istennek. Ezek a lelki adalékok, és alapok átszövik a napjainkat, így az óvodásaink lépésről-lépésre magukba szívják, hogy Isten, őriző pásztora életüknek, családjuknak. Csodálatos dolog, mikor egy-egy gyermek elmeséli, hogy „**Óvó néni képzeld el, hogy otthon már anyáék is velem imádkoznak ebéd előtt!**” Mennyire jó látni, hallani, hogy bizonyos szemléletbeli alapok nem változnak, akárhogyan változik is a világ, és a pedagógia nézőpontja. Azt pedig tudjuk, hogy a világnak nagyon nagy szüksége van az erkölcs, és a keresztyén értékrend megerősítésére. Mivel a Szentírás a kiindulópontunk, ezért a Bibliára, mint könyvre már óvodáskorban ráfókuszálunk, úgy, hogy játéka, mondókába, könyvet utánzó mozdulatsorba helyezzük az Élet könyvét. Csoportomban pl. ezzel a kis mondókával kezdjük a napi áhítatainkat!

*Biblia Isten szava,
Emberekkel leíratta,
Ami benne van egy sem mese,
Igaz történettel van tele.*

Mivel az Élet könyve nem a gyermek nyelvén íródott, ezért a kisgyermeknek, óvodásoknak nehezebb megbirkózniuk az Isten szavaival. Nekünk óvó néniknek nagy segítségünkre vannak olyan kiegészítő segédeszközök, mint a Bibliai történetekhez kapcsolódó flanel képek, diaszorozatok, áhítatos kézikönyvek, óvodásoknak megfelelő hangkészlettel rendelkező énekgyűjtemények, konkrét történeteket feldolgozó leporellók, stb. amelyek kisgyermeki

nyelvezete arra tesz jó kísérletet, hogy a mindennapokban változatos formában megszólalhasson az Úr szava. Természetesen mi ezeket még vizuális, dramatizáló, vagy mozgásba építhető ötletekkel, közösséget is erősítő szituatív játékokkal tesszük befogadhatóvá, vonzóvá ovisaink számára. Munkánk hitet, belső érintettséget lelki odaszánást, ráhangolódást, folyamatos anyaggyűjtést, átadást, továbbképzést, hospitálást, ismeretnyújtást is kíván a munkatársaktól. Az elmúlt évek tapasztalata, hogy a lelki magocskák szomjas gyermeki szívekbe esnek, amelyek megnyitják a gyermeki gondolatokat, és szívet melengető gyermeki imádságok, élettörténetek (is) születnek az óvodánkba járó családjaink között.

Isten igéje azt mondja:

**„Engedjétek hozzám a kisgyermekéket,
mert ifyeneké az Isten országa.”** Márk 10,13

Szülőként fontos feladat tehát, hogy engedjük gyermekeinket olyan óvodába, iskolába, közösségbe, táborba, gyülekezetben tartott gyerekórákra ahol az ő nyelvezetükön hallgathatják az Isten szavát.

**„A hit tehát hallásból van,
a hallás pedig a Krisztus beszéde által.”**
Róma 10, 17

Betlehem óvodánk szeptemberben megkezdte a 28. tanévet. Jó visszaemlékezni, családokra, gyermekekre, és jó tudni, hogy számtalan alkalommal megszólítottuk hívogattuk őket Isten házába. Felnőtt egy nemzedék, és az elvetett magocskák szárba szökkennek, szökkentek.

Imádság: Uram! Áld meg az óvoda dolgozóit! Kérlek, add meg, hogy minél több kisgyermek szívébe jusson el a Te szereteted, és üzeneted. Formáld a szülők szívét is, hogy bölcsen döntsenek gyermekeik lelki békéjéről. Amen!

Vannak családok, akik nem felejtették el az elvetett ige magvait, de még várnak, még halogatják, hogy átlépjék a templom kapuját. Ahogy a református énekünk is mondja:

**Hinni taníts, Uram, kérni taníts!
Gyorsan elszáll a perc:
kérni taníts! Lásd gyengeségemet.
Erősíts engemet, míg
diadalt nem nyerek:
Kérni taníts!**

Ref. énekeskönyv 479. dicséret 3. versszak

Aztán vannak, akik megértek arra, hogy a hit kérdéseit boncolgassák, és fontos nekik jelen lenni, szolgálni a csabai gyülekezetben, és itt keresztelkedni, konfirmálni, esküdni. Igazi gyümölcs pedig azoknak az embereknek az élete, akik megtértek, tudatos döntést hoztak, és elfogadták Jézust megváltójuknak.

Az ő gyümölcsstermő életük ékes bizonyíték arra, hogy nem lehet elég korán kezdeni a hitbeli döntést. Évről-évre hisszük, és imában hordozzuk, hogy az óvodás években elvetett magocskák a maguk rendelt idejében gyümölcsöt teremnek majd. Munkánk, szolgálatunk célja, hogy idejében megszólítsuk a családokat, és gyermekeiket, hogy Isten üzenete célba érhesen. Óvodánk hitvallása, hogy az erkölcs, a hit, a keresztény értékek generációról-generációra tovább erősödjenek. Ehhez kívánok a Betlehem óvodai dolgozóinak hitbeli épülést, elfogadást, és a minden nap elmondott köszönési formánknak életünkben való valóságos megtapasztalását, vagyis:

Áldást, és békességet!

Mészáros Kati

Óvodapedagógus
Betlehem óvoda

„Hinni az Istennek”!

Kedves Testvérek! Hosszú idő telt el azóta, hogy Pál Jeruzsálemben érkezett a harmadik missziós útjáról. Jeruzsálemben csődületbe került, ahol meg akarták lincselni. Bíróság elé állították, ahol a farizeusok és a nép vezetői hevesen vádolták. A feltámadás reménységéért állították törvényszék elé, mert Pál hitte, hogy Isten feltámasztotta Jézust, akit megfeszítettek, s ráadásul Messiásnak vallotta, amit a kor kegyesei istenkáromlásnak tartottak. Mivel összeesküvést terveltek ki Pál ellen, ezért Cézarába vitték, ahol közel két évig fogságban tartották. Végül Pál a császárhoz fellebbezett. Ekkor Fesztusz és Agripa király kihallgatták újból Pált, hogy valami váddal illethessék a császár előtt. Tulajdonképpen semmi halálra érdemlő dolgot nem találtak benne, be is ismerték, hogy szabadon lehetne bocsátani őt, de mivel a császárhoz fellebbezett, ezért hajóúton Rómába szállították.

Sokféle viszontagságon kellett keresztül menniük, viharba keveredtek, s több napon át sem a napot, sem a csillagokat nem látták. Az ítéletidőben, a hajó rakományát, majd a felszereléseket is a tengerbe hányták. Be is vallották, hogy megmenekülésük minden reménye elveszett. Mikor már több nap óta nem ettek semmit, akkor Pál elővette a kenyerét és mindenki szeme láttára el kezdett enni. Erre biztatta a többieket is, s bizonyosságot tett arról, hogy annak az Istennek az angyala jelent meg neki, akinek szolgál és megígérte, hogy csak a hajó vész el, de sem a legénység, sem az utasok, sem a foglyok nem fognak elveszni. Pál, vallást tett arról, hogy ő hisz az Istennek, hogy úgy lesz minden, ahogyan megígérte.

Pál apostol engedelmesen hallgatott az ÚR szavára és kész volt nemcsak hirdetni az ígét, de kész volt a szenvedést, s akár a halált is vállalni az Úrért! Ő viharba

keveredve is lelket tudott lehelni a hitével a hajón utazók szívébe. Pál a viharban is az Úrról tett bizonyosságot és az evangélium képviselője maradt.

Testvérek! Mi, az élet viharában, hogyan viselkedünk? Tudunk-e a hit emberei maradni? A remény emberei tudunk lenni, vagy a csüggedés, a hitetlenség embereivé válunk? Mit képviselünk? A félelem, az élet viharának tombolása oda terel-e az Úrhoz? Nem arról van szó, hogy az élet viharai nem rendíthetnek meg, lehetnek félelmek, lehetnek kétségek bennünk, de a kérdés az, hogy végeredményét tekintve tudunk-e az Úrtól függeni? Tudunk-e a viharok tombolása közben mégis hinni, mégis reménykedni az Úrban?

Figyelemre méltó Pál apostol viselkedése a hajón! Fogolyként utazik, mégis békét áraszt. Fogoly volt, akinek egyébként nem sok szava lehetne, akire akkor is bűnözőként tekintettek, ha mai értelemben „csak” politikai fogolynak minősült, tehát nem rabló, nem gyilkos, nem köztörvényes bűnöző, hanem egy koncepció per áldozata. Ebben a helyzetben tudott nagyon józanul, nagyon kikristályosodott hittel és bölcsességgel szólni. Nem akart csupán megbújni, semmivel nem törődve létezni a hajón, hanem kész volt előállni és biztatni, reményt adni. Kész volt, mint lelki vezető, hogy felvállalja a bizonyosságtételt, felvállalva a kockázatot, hogy elhallgattatják, megszégyenítik. Az ÚR abban a helyzetben a lelkivezető tekintélyét adta meg Pálnak, s akik hallgatták felfigyeltek arra, amit mondott és követték a példáját.

Nagyon megragadott az, amit Pál mondott: *„Az lett volna a helyes, férfiak, ha rám hallgattok, és nem indulunk el Krétából, hogy elkerüljük ezt a veszélyt és ezt a kárt. Én azonban most is azt tanácsolom nektek, hogy bizakodjatok, mert egy lélek sem vész el közületek, csak a hajó. Mert ma*

éjjel élelem állt annak az Istennek az angyala, akjé vagyok, és akjének szolgálók. Ez azt mondta: Ne félj, Pál, neked a császár elé kell állnod, és Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled vannak a hajón. Ezért bizakodjatok, férfiak! Én hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogyan nekem megmondta.” Apcsel. 27, 18-26

Pál nem volt a félelem embere. Sok mindenben keresztül kellett mennie. Volt, hogy megkövezték, volt, hogy megvesszőzték, börtönbe vetették. Igazságtalanul bántották, hazugsággal rágalmazták, még a gyülekezetekben is voltak, akik bántották szóval, vagy éppen hátba támadták. Ő mégis szilárdan az Úrra tekintett. Ebben a szorultságban, amikor nem tudták, hogy életben maradnak-e vagy meghalnak – Pál, hitt az Istennek. Olyan megragadó, példaértékű, mikor ezt mondja:

„Én hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogyan nekem megmondta.”

A több napja tartó viharban, mikor étlen szomjan, megkeseredve teltek a napjaik, az idő viszontagságaitól megtépázva vártak valami jobbat, akkor Pál előáll és azt mondja: hiszek az Istennek. Testvérem! Te hiszel az Istennek? Hiszel neki, mikor az életed sincs biztonságban? Hiszel neki gyászodban, magányodban, sorscsapások idején? Hiszel neki, mikor a körülmények ellened vannak? Hiszel neki, mikor mindenki mást mond? A 42. zsoltár szerzője valami hasonlót élt át, mikor így szólt:

„Könnyem lett a kenyerem éjjel és nappal, mert egész nap ezt mondogatják nekem: Hol van a te Istened?”

– azt élte át a zsoltáros, hogy nem elég, hogy könnyezett éjjel és nappal a nyomorúság, a megpróbáltatás miatt, nem elég, hogy fizikailag tropává vált, hogy szenvedett, még az emberek is ellene

fordultak és kérdezték: *Na, most hol van a te Istened? Hát ő is elhagyott, ő is ellened fordult. No, lám nem segít az, akiben bízol? Most mutasd meg, milyen hívő vagy!*

Nehéz az árral szemben úszni. Sokkal nagyobb erőfeszítést jelent, mint állóvízben úszni. Mikor azt látjuk, hogy mindenki körülöttünk ellene mond a Szentírásnak, mikor gúnyolnak, megbélyegeznek, vagy éppen kirekesztőnek bélyegeznek, mert kitartasz az ige igazsága mellett, akkor nagyon nehéz lelkiileg, még ha tudjuk is, hogy *akj mindvégig kitart az üdvözül, az megtartatik!* Ma is, mikor erős politikai és ideológiai nyomás alá helyezik a hitünket, s mikor keresztyén emberek is az antikrisztusi szólások mögé sorakoznak fel, csak azért, hogy igazat adhassanak a pártfogolt politikai tömörülésüknek, akkor nagyon nehéz hűnek maradni az Isten szavához! Mégis ezt várja és ezzel biztat bennünket az ÚR! Ne a világot kövessük! Ne hódoljunk be világi szólásoknak, hanem ragaszkodjunk hitünkhöz! Adjunk igazat Isten szavának, akarátának!

Higgyük: az Istennek van igaza és nem a korszellemnek! Az Istennek van igaza, még a szorult helyzetben is, még a betegségben, még a fájdalomban is!

„Én hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogyan nekem megmondta.” Jöhet a halál, de úgy lesz, ahogy az Isten megígérte: jön a feltámadás, jön az örök élet, jön az Úr Jézussal való személyes találkozás! Jönnek tévtanítások, uralomra jutnak diktátorok, tévtanítók, ideológiák, akkor is hisszük, úgy lesz, ahogy az Isten megígérte! Isten ígéjének és az Isten szavában hívőknek van jövőjük! Hiszed-e ezt?

Szemünk előtt teljesednek ki az utolsó idők! Nem történik más, mint amit Jézus megígért! Amikor nyíltan ellene mondanak az isteni rendnek, az Isten törvényének, az

történik, amit Jézus előre kijelentett: folyik a törvénytíprás! Hazugsággal, gonoszsággal, csalással tévesztik meg az embereket, s olykor a választottakat is! Higgyük és valljuk: Istennek van igaza mindenben! Isten akarata, törvénye, szava az, amely a javunkat akarja!

A viharokban, a gyászban, a betegségben, az üldöztetésben, a nehéz helyzetekben is igaz: *„Aki az Istent szeretik, minden a javukat szolgálja!”* Hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, amint megmondta. Úgy lesz, hogy aki hű marad mindhalálig, az nyeri el az élet koronáját, ezzel azt is mondjuk, hogy aki nem marad hű mindhalálig, aki nem tart bűnbánatot a bukások után, aki a világhoz ragaszkodik, s nem az Úrhoz, az végül nem nyeri el az élet koronáját.

Ha hiszünk Istennek, s hisszük, hogy úgy lesz, amint az ÚR megígérte, akkor igazak az Isten igéi:

„Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, te az enyém vagy!” Ézs.43,1
„hűséges az Úr, aki megerősít titeket, és megőriz a gonosztól.” II.Thessz.3,3

„Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” II.Kor.12,9

„Mert az Isten szerinti szomorúság megbánhatatlan megtérést szerez az üdvösségre, a világ szerinti szomorúság pedig halált szerez.” II.Kor.7,10

„Mivel nem ítélkeznek hamarosan a gonosz tettek fölött, azért van tele az emberi szív gonosz indulattal, úgyhogy a vétkező százszor is követhet el gonosztettet hosszú időn át. De én mégis tudom, hogy az istenfélőknek lesz jó dolguk, mert félik őt.” Préd. 8,11

„Boldog az a nemzet, amelynek Istene az ÚR, az a nép, amelyet örökségül választott. Az ÚR szeme ügyel az istenfélőkre, akik szeretetében bíznak. Megmenti őket a haláltól, éhínség idején is megtartja életüket.” Zsolt 33,12.18-19

A Jelenések könyvében olvassuk a következő igéket: *„Itt van szükség a szentek állhatatosságára és hitére.”* 13,10 *„Itt van szükség a bölcsességre!”* 13,18 *„Itt van szükség a szentek állhatatosságára, akik megtartják az Isten parancsait és Jézus hitét.”* 14,12

Hiszed-e, hogy szükséged van hitre, állhatatosságra, bölcsességre, hogy megállhassunk a keskeny úton, hogy megtarthassuk Istenünk parancsolatait és a Jézus hitét?! Bölcsesség, hit, állhatatosság nélkül elveszünk és nem tudjuk megkülönböztetni az Isten igaz szavát, mindattól, ami nem az ő szava, nem az ő akarata. Ha nem tekintünk állhatatosan és engedelmesen Krisztusra, akkor nem tudunk megállni a keskeny úton a korszellem és a tévtanítások, téveszmék áradása miatt!

Pál apostol, amikor hitt az Úrnak és ki is állt Isten igazsága mellett, akkor megtapasztalta, hogy minden úgy lett, ahogyan az ÚR mondta: a hajó darabokra tört, ugyanakkor a hajón lévők mind életben maradtak. Az egyszerű kérdés ez: hiszel, az ÚR Istennek? Hiszed, hogy minden úgy lesz, ahogyan ő megígérte, ahogyan megmondta? Mikor Lázár meghalt, s Jézus 4 nap múlva megérkezett, akkor azt mondta, hogy hengerítsék el a követ a sírról. Ekkor Márta hitetlenkedve mondta: *„Uram, már szaga van, hiszen negyednapos.”* Jézus így szólt: *„Nem mondtam-e neked, hogy ha hiszel, meglátod az Isten dicsőségét?”* Ha készek vagyunk mi is a saját életünkben, helyzetünkben hinni, bízni az Úrban, akkor mi is meglátjuk Urunk dicsőségét, s meglátjuk beteljesedni az ÚR szavát! *„Boldog ember az, aki az Úrba veti bizodalját.”* Zsoltár 40,5 Ámen.

Elhangzott: 2021. július 04. Idősek Otthona
Bába Károly

Ki mondta neked, hogy meztelen vagy?

„Dávid ezt mondta Saulnak: Senki se csüggedjen el emiatt, elmegy a te szolgád, és megvív ezzel a filiszteussal. De Saul ezt mondta Dávidnak: Nem lehetsz el, hogy megvívj ezzel a filiszteussal, mert még fiatal vagy, ő pedig harcedzett férfi fiatal kora óta. Dávid azonban így felelt Saulnak: Pásztor volt a te szolgád apja juhait mellett, és ha jött egy oroszlán vagy medve és elragadott egy bányát a nyájából, utánamentem, leterítettem, és kiragadtam a szájából. Ha pedig ellenem támadt, megragadtam a szakállánál fogva, leterítettem, és megöltem. Leterítette a te szolgád az oroszlánt is, a medvét is: így jár majd ez a körülméletlen filiszteus is, mint azok közül bármelyik, mivel csúfolta az élő Isten serejét. Azután ezt mondta Dávid: Az ÚR, aki megmentett engem az oroszlán és a medve karmától, meg fog menteni ennek a filiszteusnak a kezéből is. Saul így felelt Dávidnak: Menj el, az ÚR legyen veled! És felöltöztette Saul Dávidot a saját ruhájába, a fejére rézsisakot tett, és páncélba öltöztette. Felkötötte Dávid Saul kardját is a ruhája fölé, és járnit akart, mert még nem próbálta. Ekkor azonban Dávid ezt mondta Saulnak: Nem tudok én ezekben járni, mert nem próbáltam. Le is vetette Dávid ezeket. Kezébe vette a botját, és kiválasztott a patakból öt sima kővecskét; beletette azokat a pásztortáskájába, a tarsznyájába, és parittyával a kezében közeledett a filiszteushoz.” 1.Sámuel 17.32-40

Tétova, inkább csoszogós léptek egy pár elegáns, magassarkú cipőben. Viselője boldogan méregeti magát benne. Minden oka megvan rá: valóban izléses darab. Kislány, nincs hatéves. Kicsattanó örömmel próbálgatja édesanyja alkalmi cipőjét. Nem is tudja magában tartani és elégedetten felkiált: 'Pont jó!'

Ki ne látott volna hasonlót és ki ne mosolyogta volna meg a ténszerű megállapítást – *pont jó*. Hozzá tartozik az emberi természethez, hogy egy adott életkorban a nyiladozó értelme és nemi identitása próbálgatja saját szárnyait bontogatni. És ugyan ki rontaná el a kislány kedvét egy ilyen pillanatban azzal, hogy inkább a saját cipőcskékét akarná ráerőltetni? Egy bókkal sokkal többet érünk.

Kedves és bájos pillanatok, amiknek rendelt ideje van. Tartsanak addig, ameddig kell. Aztán egy szinte meg sem határozható pillanatban minden magától helyére kerül. A kislány úgyis rájön, hogy szaladni olyan lábbeliben nem tud, fogócskázáskor kibicsaklik a bokája, nem is beszélve az apró lábacskákon keletkező hólyagokról az ide-oda csuszlogástól. Visszater a sajátjához, még ha kopottas is a cipőorr. Fára mászni úgyis az lesz jó.

Érdekes módon ugyanaz a próbálkozás, ami egy kisgyermek részéről kedves mosolyt fakaszt az arcunkon, felnőtt vagy korai felnőtt korban már inkább gúny tárgya lesz. Tetszetős darabok lehetnek például a testhezálló ruhák, de nem minden testalkatú ember engedheti meg magának. Ami egy emberen vonzó lehet a tekintet számára, ugyanaz egy túlsúlyos vagy

kórosan sovány alkaton kifejezetten izléstelennek hat. Ami fiatalon az izmokat vagy az idomokat emelheti ki, az életkor előrehaladtával a változó testalkaton már inkább csak az 'évgyűrűk' szükségtelen kihangsúlyozására szolgál.

Pont jó?

A tetszetős, 'nagyok' által hordott ruha mellett ugyanígy a gyermek személyisége is vágyik arra, hogy felpróbáljon egy-egy alkalmi 'darabot': sokan már kis korban mesehős vagy egy filmkarakter bőrébe bújva élnek hétköznapjaikat képzeletben – amit aztán idővel időse váltogatnak, mikor egy újabb hős leszorítja a trónról az előzőt és vonzóbbnak hat számára. Példaképeket követnek, akik ilyen olyan okokból elképesztő hatást gyakorolnak rájuk. Optimális esetben valóban pozitív hőst tart követendő példának a gyermek és jó irányban segíti a fejlődését. Mindemellett azonban azt is fontos realizálnia előbb vagy utóbb, hogy klónozni ugyanazt a személyiséget nem lehet, képtelenség. Alakíthat és terelgethet egy követett példakép és sokszor tartósan jelen lehet néhány életképesen fenntartható hasonlóság, de emberileg belénk kódolt igazság, hogy az Úristen egyedi és megismételhetetlen személyiségnek alkotott meg minden embert. Nem robotokat gyártott egyazon sablon mintájára, számkóddal ellátva a megkülönböztetőség végett, hanem sokszínűen gondolkodó, megnyilvánuló, különféle szokásokat követő egyénekké színesítette ki a palettát. A tucattermékek

előállítására emberi képesség – vagy inkább gyarlóság, Isten sajátja az egyedi és megismételhetetlen megalkotása.

A Sámuel könyvének lapjain olvassuk a világszerte sokak által ismert történetet. Hívők mellett világi körökben is hallott róla a túlnyomó többség. Még a hétköznapi életben is megjelenik 'Dávid és Góliát harca' hasonlatként emlegetve olyan esetekben, ahol a látszatra esélytelen arat győzelmet a biztosnak hitt befutó felett.

De nézzük, hova is csöppentünk az adott rész olvasásakor. A zsidó nép harca a filiszteusokkal hosszú fejezeteken és időszakon átívelő történet. Több bírát és nem egy királyt próba elé állító nehézség volt a nép történelmében.

Nem feltétlenül mondható egyenrangú küzdelemnek kettejük állandó egymásnak feszülése. Sámuel első könyvének 13. fejezetében a következőket olvashatjuk egy hasonló ütközet előtt, néhány lappal korábban: *„Kovácsot pedig egész Izráel földjén nem lehetett találni, mert a filiszteusok így gondolkodtak: Ne csinálhassanak a héberek kardot vagy dárdát! Ezért egész Izráelnek a filiszteusokhoz kellett elhárnia, hogy megélesítsék ekevasukat, kapájukat, fejszéjüket és ásójukat, ha megtompult az ekevasak, kapák, háromágú villák és fejszék éle, vagy ha ki kellett egyenesíteni az ösztökét. Így történt, hogy az ütközet napján az egész hadinépnek, amely Saullal és Jonatánnal volt, sem kardja, sem dárdája nem volt, csak Saulnak és fiának, Jonatánnak. A filiszteusok előőrse pedig már a mikmászi hágóig nyomult előre.”* (19-22 versek)

Ennek tükrében különösképp megdöbbentő olvasni a zsidó népet és Istenüket gyalázó ellenséges harcos, Góliát megjelenéséről. Mai mértékekre átszámítva közel három méter magas katonáról van szó, aki rézsisakot és hozzávetőlegesen 80 kg súlyú rézpáncélt visel. Egy másik ember súlya van rajta ráadásként, amit könnyedén visel. Mintha az adott kor szuperhőse lenne. De a páncél még nem elég, hozzá jönnek a lándzsák illetve a dárdája, végén durván 6-7 kilogrammnyi vashegyel.

Miért is gondolhatná, hogy akadna bárki is, aki ki merne állni vele szemben. Józanésszel végig gondolva ostobaság lenne, egyértelmű öngyilkosság. Gyalázkodik hát büntetlenül negyven napon át.

Ismerős a negyvenes szám, igaz? Mózes negyven napig volt a Sínai-hegyen, negyven évig tartott a pusztai vándorlás, Jézus negyven napot töltött a pusztában, mielőtt szolgálatát megkezdte volna. Mindenképpen valami nagyon jelentős, súlyos időtartamot vagy még inkább határidőt jelent. Véletlen lenne, hogy pont az utolsó pillanatban, a negyvenedik napon tűnik fel Isten szabadító terve, amint a két ellenséges nép éppen csatarendbe áll? Ráadásul nem is egy másik szuperkatonát hoz a pogány ellenfelül.

Profánul szólva mondhatnánk, a véletlenül odaszédülő legkisebb fiú csak azért jött, hogy némi harapnivalóval is kedveskedve testvéreiről hírt vigyen apjának. De a történeteket hallva-látva azonnal felnyílik a szeme és harag önti el annak hallatán, amihez a népe negyven napon át tétlenül statisztált. Hol számít már az eredeti megbízás, amivel elindult otthonról! Itt nagyobb feladat vár rá.

Aki a többiek számára egy rettentő vitéz, az Dávid szemében egy egyszerű körülmetéletlen. Míg Góliát önmagától eltelve kérkedik és szitkozódik, Dávid számára csak egyetlen dolog a lényeges: hiába a páncél vagy az utólérhetetlen fegyverzet, az ő oldalán sokkal nagyobb erő áll most is ugyanúgy, mint korábbi próbatételei alkalmával. Egy pillanatra sem a maga képességeivel kérkedik, azt pusztán tényként emlegeti fel. A lényeg számára mindig is az volt, ki áll az ő oldalán és ki ad neki győzelmet. Pontosan ugyanaz a *'Vagyok, aki vagyok'* áll mellette, aki annak idején Mózesrel volt.

Álljunk meg itt néhány gondolat erejéig. A történet végkifejletét nem is feltétlenül kell magyarázni, de itt a közepén érdemes még elidőzni.

Góliát elrettentő látványa és Dávid naivnak tűnő hite Saul királyt is elbizonytalanítja egy pillanatra. Mindemellett vélhetően azt is érzi, hogy az ifjúban olyan hit lakozik, amihez fogható az egész népben, sőt magában Saulban sincs meg.

Mintha azt mondaná 'jó, jó, menj. De gondoljuk át hideg fejjel, érett felnőtt módjára. Ebben az öltözékben mégsem állhatsz ki ellene. Tessék, vedd a páncélotmat és a kardomat. Enélkül nincs esélyed.'

Néhány fejezettel odébb, mikor Saul már Dávid életére tör, hasonlóképpen azt olvashatjuk, hogy Jonatán átadja ruháját és fegyverzetét barátjának, ami mintegy a közösségvállalást, a személyiség teljes átadását fejezi ki. Saul sem a lekicsinylés indíthatta arra, hogy Dávidnak

ajánlja felszerelését. Mintha azt mondta volna: ha téged valóban a 'Vagyok' küldött ide, veled lesz ügyis. Én ehhez nem vagyok elegendő, de ha legalább a páncéllal melletted lehetek, jó helyen állok.

Nézzük meg, mit tett Dávid.

Először is elfogadta a feljebbvalói tanácsot és felvette a páncélt. Alázattal fejet hajtott a tapasztalat és az életkor előtt. Nem állt oda kivagyisággal, magamutogatóan, hogy ő majd egyszemélyes forradalmat hoz elődeit meghazudtoló módon. Nem a tizenöt perc hírnév lehetősége vezérelte bármi áron.

Hány bukástól, keserűségtől óvna meg magát a fiatalabb nemzedék, ha legalább valóban csak megpróbálná elsajátítani az előtte járók tapasztalatait, amik nagyon sokszor még kőbe vésvé sincsenek, csak fájó igazságok, saját bőrön megtapasztalt axiómák. Csak azért, mert régi, még közel sem idejétmúlt. Csak azért, mert ezer meg ezer éve így van, nem feltétlenül kell felrúgni. Lehetséges, hogy pont azért olyan régi, mert nem szűnt meg haszontalan tradíció, hanem isteni rendelés, ami öröktől fogva van és maradandó.

Másfelől ott van ennek pont az ellentettje. Hány családban vannak evidenciák, amolyan elrendelt szokásjogok, amit nem illik felrúgni emberöltőkön keresztül. 'A nagyapa is orvos volt, apád is az volt, te is az leszel.' 'A manufaktúrát dédapád alapította, hogy mersz te kilépni belőle, ha eddig mindenki ebben találta meg a számítását?'

Nem mondom, sok esetben biztonságot, amolyan védőhálót jelent az, ha az ember ilyen családba (klánba?) születik. De vajon, ha követi is az elvárásokat, fejet is hajt a szokásjog előtt, felnőhet-e egy kiteljesedett, szabad személyiséggé? Élete végén visszatekintve valóban azt fogja mondani – igen, ez volt az én utam és örömmel futottam be? Mi lesz akkor, ha csak magára erőltette?

'Pont jó' – úgy, mint a kislánynak az édesanyja jóval nagyobb cipőjében.

Második lépésként Dávid megtette azt, ami az első tetténél is nagyobb, amit sokan nem mernek meglépni. Belátta, hogy ami Saulé, az nem az övé a legnagyobb jószándék ellenére sem. Ami a királyra jó, azzal Dávid kényelmetlenül tud bánni. Ami kardot a harcokban edzett hős

haszonnal forgat, az számára inkább hátráltató tényező.

Tényként, nem pedig kudarcként kezelte a megtapasztalást, ami első pillanatban akár kiábrándítólag is hathatott rá. A különbözőség nem egyenértékű azzal, hogy valaki csekélyebb, gyengébb, csökevényesebb a másikkal.

Nem lehet mindenki kutatóorvos vagy jegyző. Még az is lehet, hogy a dédapa alapította manufaktúrát távolról el is kerüli az utód. Nem tiszteletlenség, hanem józan belátás. Megfutni egy ránk erőltetett pályát nem fog túl sok sikerélménnyel kecsegtetni. Lehet, hogy anyagilag esetleg jövedelmező, de mindössze azt érnénk el vele, hogy aranyból van a kalitka, amit magunk köré építettünk – szárnyalni mégsem tanultunk meg egy egész élet alatt.

Az ilyen embert közel sem az elhivatottság vagy a meggyőződés vezérli, hanem a 'mit fognak szólni' félelme. Mit mond majd a szomszéd? Mi lesz, ha kiderül, hogy mi is csak ugyanolyanok vagyunk?

Megannyi ember toporog az orvosi ajtó előtt pszichoszomatikus betegségektől sújtva, melyek sokszor pont az ilyen teljesíthetetlen 'mit szólnak majd' vezérelte csökönös életfelfogásból adódnak.

Mi lesz, ha nem leszek kitűnő év végén? A családban eddig mindenki az volt, csak én lógnék ki a sorból.

Semmi. A boldog és sikeres élet záloga sosem a kitűnő iskolai bizonyítvány volt. Sokkal inkább a szorgalom és a kitartás, nem mellékesen értékes emberi kapcsolatokkal megtűzdelve.

Mi lesz, ha kiderül, hogy olykor titokban felöntök a garatra?

Semmi. Mindenki látja így is, az arcbőr és a tekintet nem hazudik.

Mit szólnak majd, ha kiderül, hogy túlszaladt a mérleg mutatója?

Hazudhatok bármit. A derékszíj mindig igazat fog mondani. Akkor is, ha sportcipőt viselek.

Mi lesz, ha kiderül, hogy semmi kedvem felmenni a szószékre?

Semmi. Mindenki látja így is, maximum szó nélkül hagyja. A lelkiismeretemen én magamnak kell elszámolni, nem annak, aki 'mit mond majd, ha'...

'Pont jó'? Nem egészen. Ha valóban nem az enyém, akkor miért is viselem?

Harmadszor lássuk, mi volt Dávid végső lépése. Megpróbálta, nem ment, hát levetette. Indult azzal, amije volt, ami ő maga volt. De ki is volt ő tulajdonképpen?

Hogyan történt felkenetése Sámuel részéről az előző fejezetben? Apjának eszébe sem jutott, hogy a legkisebb fiát is a próféta elébe hívassa. Az úgysem elég ide – gondolta.

Hogyan fogadták érkezését a táborban? Idősebb fivére még rá is ripakodott, hogy a jószágot gondatlanul magára hagyta, csak hogy hősködhessen.

Ha ezek után minden kétkedő, lekicsinylő vélemény ellenére mégis kiáll az óriás ellen, mi az, ha nem hit? 'Mit szóltak' – számít? Egy dolog számít: Isten mit szól. Dávid mindvégig Isten nevét méltatta és őt dicsőítette. Nem kérkedett oroszlánnal vagy medvével, Isten erejébe és nagyságába vetette minden bizalmát.

Mit fognak szólni? Semmit. Mert leesik az álluk. És szóhoz sem jutnak.

Hitte, hogy saját ruhája, egyetlen botja, pásztortáskája és öt kövecskéje elegendő lesz a győzelemhez. Nem a maga ereje miatt, hanem mert tudta, ki van az ő oldalán.

Az édenkerti bűnesetkor Ádám és Éva, hallva az Úr közeledtét és szólító hangját, félve elrejtőzött. Majd mikor Isten utánuk ment és rájuk talált, elhangzott egy első hallásra balgának ható kérdés: **„Kj mondta meg neked, hogy meztelen vagy?”**

Nem lettek volna meztelenek mindvégig a teremtés pillanatától fogva? Dehogynem, honnan ne tudta volna mindezt a Teremtő Isten? A kérdés lényege nem erre irányult. Inkább arra világított rá, hogy téves helyre tevődött át a fókusz. Kit érdekel az esetlen meztelenség Isten közelségében? Fel sem merült addig, míg a kígyónak engedve Ádám és Éva figyelme önmagukra nem irányult. Onnantól már nem tűnt jónak az, ami Istentől rendeltetett.

Megtörtént a bűnbeesés, meg is lett az ember tettének következménye. De még a büntetésben is kitűnt az Úr kegyelme: nem úgy űzte ki az embert a paradicsomból, ahogyan volt – egy csökevényes, maga tépte fügefalevél ágékkötővel. **„Az Úr Isten pedig bőrruhát készített az embernek és feleségének, és felöltöztette őket.”**

A bőrruha mégsem fügefalevél. És lám, a méretet is tudta. Honnan ne tudta volna, mikor ő alkotta azokat, akiknek majd viselniük kell?

Gondold végig, milyen ruhát viselsz. Milyen küldetés az, amiben jársz. Vagy inkább fogalmazzunk úgy: kiét akarod mindenáron magadra szuszakolni? A rád szabott életutat nem a tükröd fogja megmondani és nem is feltétlenül mások. Segíthetnek tanácsokkal és fel is ajánlhatják a magukét. De az biztosan nem lesz maradéktalanul jó.

A méretedet és a mértékeidet egy valaki tudja. Az, aki alkotott.

És ha a kígyó azt is mondja, hogy meztelen vagy? Kit érdekel? A rád szabott egyedüli jó ruha csakis Istentől jöhet. Nem leszel egyedi azonosítóval ellátott tucattermék, saját célt kapsz, rád szabottat. Csak hagyd, hogy ruhát Ő adjon és olcsó fügefalevelekkel ne is próbálkozz.

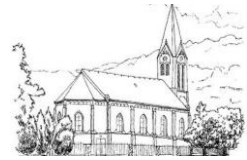
Teljesen mindegy, milyen ruha szabott rád: ki nézi le vagy ki tartja alkalmatlannak. Aki rád szabta – mint ahogy Ádámnak és Évának is, rád is pont olyat fog adni, ami elegendő lesz a saját góliátjaidhoz.

Gondolnád vagy sem: *pont jó.*

**'Jövök, semmit nem hozva,
Keresztedbe fogózva,
Meztelen, hogy felruházz,
Árván, bízva, hogy megszánsz;
Nem hagy a bűn pihenést:
Mosd le, ó, mert megemészt!'**

Ámen.
Pácsi Szabolcs

Új világ születik?

„Oly korban éltél én e földön...”- szól Radnóti Töredék című versének első sora, majd a továbbiakban következik a II. világháború éveinek korhű jellemzésekként egy felsorolás, melyben sok olyan történetet észlelhetünk, ami 2021-es évünk mindennapjaira is jellemzőek. Épp ezért elgondolkodtató, hogy most, amikor úgy tűnik: egy új világrend készül, nemcsak a történelem ismétli önmagát! Talán sokakban felmerül az a kérdés is (főképp azokban, akik a Jelenések könyvét olvassák-olvasták), hogy aktuálisan nem az emberi történelem utolsó időszakait éljük-e át napjainkban, avagy még csak közeledünk Jézus megígért második eljövételéhez? Ezért nézzük most meg, mit is üzen a Szentírás az utolsó időkről. (Máté 24-25, Márk 13, Lukács 21. fejezetek fényében)

A tanítványok is kérdezték a Mestert az utolsó időkről, mégpedig Jézus keresztre feszítése előtt pár nappal. Jézus az Olajfák hegyén, a nagy apokaliptikus beszédében válaszol nekik és tár fel rejtett dolgokat. A tanítványok épp a világ egyik csodáját a Jeruzsálemi templomot mutogatják büszkén, dicskedve, mire Jézus bejelenti: *„Kő kövön nem marad” „ég és föld elmúlik”* – utal beszéde jelentőségére. A tanítványok a „világvégének” a templom lerombolását gondolták. Mint történelmi tény, ismeretes, hogy Kr. u. 66-70-ben zajló zsidó háború végén Titusz seregei le is rombolják a heródesi monumentális templom épületét a várossal együtt, majd a II. század elején a Bar-Kóhba féle felkelés leverése után a rómaiak örökre kitiltják a zsidókat Jeruzsálemből, területét sóval hintik fel. Jeruzsálem új neve: Adia Capitolina lesz és a Templom hegyen később egy Jupiternek szentelt pogány templom épül majd fel.

Jézus itt beszédében nem világítja meg az esemény összes részletét, hanem az ókori Jeruzsálem pusztulásának próféciját összeköti az egész világ elmúlásával. Az ókor, középkor s a mai kor bemutatásával felvázolja a második eljövétel előtti részletes történéseket is. Beszéde több részre oszlik: először elhangzik a figyelmeztetés az övéi számára: *„Előre megmondtam a jövőndöt, és régen a még meg nem történtekeket. Ezt mondom: Megvalósul tervem, mindent megteszek, ami nekem tetszik, Elhívok napkeletről egy saskeselyűt, tervem végrehajtóját messze földről. Alig szóltam, máris elhozom, kigondoltam, máris megteszem.*

Hallgassatok rám, ti kőnök szívllek, akik messze vagytok az igazságtól! Közel van igazságom, nincs már messze, szabadításom nem kékik. A Stonon szabadulást szerzek ékességemnek, Izráelnek.” Ézs 46:10-13. Történelmünk folyamán a hitetés folyamatosan zajlik. Ahol nincs hit, ott van hiszékenység és a „hiszékenységi ipar” termékei dominálnak (pl. spiritizmus és okkultizmus). Jézus tanítása ellenben egyszerű és világos. A jövőképet a legnagyobb nyomorúságban is emberhez méltóan a gondolkodás és a döntés szabad választásával vázolja fel. Hangsúlyozza, hogy a meghatározó soha nem a külső, hanem a belső viszonyulás az adott körülményekhez és a Teremtőhöz. Isten biztosítja minden korban a szabad gondolkodás és döntés lehetőségét.

Szerkezetileg az első részben négy szakasz különül el. A mi korunkra vonatkozó kijelentések irányvonala a visszaszámlálás. Események egymás utánja következik. Jézus második eljövételétől számítva:

4. 3. a hét utolsó csapás, (ezt a Jelenések 15-16-ban Jánosnak, Patmosz szigetén látomás formájában jelenti ki az Úr.)

2. nagy evangéliumhirdetés: résztvevők rostálása
1. fokozódó világválság.

Máté 24. fejelet második felében hasonlatok, előképek, felszólítások, gyakorlati tanácsok következnek, melyek ma nekünk is szólnak. (pl. utalás Nőé idejére: *„esznek, isznak, házasonak”* és nem vesznek észre semmit...)

Máté 24-beli példázat *a gonosz és hű szolgáról*, valamint a Máté 25-ben *a tíz szűz, a talentumok, a kecskék és juhok* példázata hangzik el, ami a vajúdási időszak kezdetéről szól (*de ez még nem a vég!*). Válság, válságra jön, fokozódik, halmozódik, a végső összeomlásig. A hét csapás is említésre kerül, de kevésbé részletesen, mint később a Jelenések könyvében, a 15-16. fejezetekben. Ám: *„Hallanotok kell háborúk hítréről...”* (amik lehet csak hitető kampányok). 1920-as években a rádió keresztül kezdődik, a gyors hírközlés. (Megjegyzendő: a spanyolnátha nevű fertőző betegség is azért kapta a „spanyol” nevet, mert a spanyolok beszéltek először a nyilvánosság előtt a már régóta létező, de mégis eltitkolt halálos kimenetelű betegségről.)

Mára még jobban felgyorsult a hírközlés, internet, média..., s ez a nyugtalan időszak, csak

előjáték avagy a gongyűtés a véghez. (Lásd: Mk 13.) A „vétkes” XX. század a maga 200 millió áldozatával említést érdemel, sőt az előző évszázadokban is voltak háborúk, gondoljunk csak a 120 évig tartó perzsa-görög, vagy a 30 ill. 100 évig tartó európai háborúkra, melyek 3 és 10 millió ember életét követelték. Mégis a 21. században tapasztalhatunk egy eddig soha nem ismert zűrzavart káoszt. Mivel az elmúlt 40 évben szemétdombbá tettük a földet, és a nukleáris robbantások végett, valamint a földi ökoszisztémába való beavatkozásunk miatt félelmetes természeti történések zajlanak. Jézus a jelek sokaságát sorakoztatja fel. Ahogy Kálnoky írja: „Hátas lovunk a Föld és nehezen hurcol minket...” De beszélhetnénk cunamikról, erdőtüzekről, árvizekről. Persze a múlt századok során is elfordultak természeti katasztrófák, mint pl. 1755-ben a lisszaboni földrengés, 1780-ban a Nap elsötétült vagy 1833-ban meteorosók jöttek. Ma másfél milliárd ember éhezik a világon és nem csupán a túlnépesedés miatt! Járványok, a döghalálók tömkelege, tbc, pestis, kolera, HIV, és a 1962 óta ismert Covid figyelmeztet és készlet gondolkodásra, hogy lássuk, ennél a vég még súlyosabb lesz.

Lukács 21:11, ír még az utolsó időkbeli rettentésekről, félelmekről, szorongatásokról, amikor is az emberek „*elhalnak a félelemtől*” a kilátástalan jövő várása végett! Nem véletlen, hogy a teljes Szentírásban 365-ször hangzik el: „*Ne félj...*”. A félelem gyötrelemmel jár, ám a bátorság nem más, mint a legyőzött félelem (91. zsoltár)

Aztán „*nemzet támad nemzet ellen*”. Ugyanis a nacionalizmus talán túl sokszor játszott rá az évek során az alantas emberi indulatra, figyelmen kívül hagyva: nem az a fontos, hogy milyen nemzetiségű vagy, hanem hogy milyen ember!! Gazdasági válság, feszültség is dúl a nemzetek között. Ezek a felsorolt társadalmi és természeti jelek jelzik: „*ez még nem a vég*”, s csak ezután kezdődik a nyomorúság ideje s pörög fel a történelem!

Jézus igazi követőit ölni, üldözni fogják, a megosztás, az árulás mindennaposság válik a keresztyének között. A történelem ismétli önmagát, lásd. középkor. Az emberiség két részre oszlik, de gondolom ezt már sajnos ma is tapasztalhatjuk. Az egyik tábor szerint az emberiség menti meg a világot, politikai és

vallási összefogással, míg a másik tábor (a Jézusra figyelők) látják, ez alaptalan ígélet, porhintés, hiszen az emberiséget nem lehet megváltoztatni nekünk, akik sokszor önmagunkat és saját családunkat sem tudjuk megváltoztatni, mert a jó szándék is kevés, egyedüli megoldás: Jézus Krisztus közbelépése! Így erőteljes és kiélezett konfliktusok lesznek a két tábor között. A szeretet meghidegül, a gonoszság megsokasodik, sokan az „emberi evangéliumot hirdetik” és megjelennek a hamis próféták is, akik megtévesztik, ha lehet még a választottakat is. Ám *akj mindvégig kítart, az üdvözül*. Isten kegyelméből, még tart a kegyelmi idő. Még van mód és idő gondolkodni, megtérni, ez a megtérés lehetőségének ideje (Mt24:14) Hirdettetik az evangélium, hogy mindenki hallgassa. (Jelenések 14: hármass angyal üzenet) Tehát van választási lehetőség, az örök élet és a végleges elveszés között.

A negyedik szakaszban a példázatok a végső időszakot világítják meg. A kegyelmi idő ugyanis lezárul, a nagy nyomorúság napjai megrövidülnek a választottakért. A bűn bűnnel büntetetik (lásd. Jel. 16-17 7 csapás). Eljön a finálé és maga Jézus jelenik meg.

A szolgák példázatában, a gonosz és rest szolga halogatja megtérést, részegeskedik, agresszíven viselkedik társaival és a világgal kezd barátkozni. Míg a jó és hű szolga, őt és újat vesz elő, és tanítja és felkészíti a népet. Jézus első eljövételét is kevesen várták, és bizony ez most sincs másképp. Esznek, isznak, házasodnak és nem vesznek észre semmit, pedig minden az isteni közbenjárásért kiállt.

A tíz szűz példázatában, szól gyülekezetekről és Biblia ismerőkről, akik várják az Isten országát, mégis öt okos van csak közöttük, akiknél tartalékolaj is van. Ők tudnak csak világítani, mert az Istennel való személyes kapcsolat nem adható át. A balga szűzek is megtért emberek, de mivel nincs tartalékuk, kapkodnak, mert önző életükkel nem munkálták Isten országát és nem tanulták meg, gyakorlatba is átvinni az evangéliumot, nem lettek követendő példává másoknak.

Talentumok példázatában, elhangzik, hogy vannak, akik nem használják képességeiket mások javára és megsegítésére. A két érték: a képesség, ami mindenkinél más és a jellem, ami megtermi a Lélek gyümölcseit. A jószág ugyanis

az ember legnagyobb tehetsége. Igazságos ítélet szerint nem azon múlik bármi is, hogy ki hányszor járt templomba, vagy mennyit tesz a perselybe, hanem észrevesszük e mások szükségéit?

Kecskék és juhok példázatában: szétválasztás az ítélet napján. Ezért helyes magatartás, Luk 21:36 szerint naponként tudakozni az Ő igéjét, csak az Ő szava legyen a tekintély: „**Legyetek tehát éberek, és szüntelen könyörögjétek, hogy legyen erőtök kimenekülni mindazokból, amik történni fognak, és hogy megállhassatok az Emberfia előtt**”. Figyelmezzünk a próféciaakra, mert nagy a tét. Mára szinte betéri a világot a bűn, mint valami nagy fa. A Bibliában a kovász a rossz jelképe is. Kicsiből kezdődik és nagyra nő. Míg a rossz:

erővel és kényszerrel terjed, addig a jó meggyőződéssel és szeretettel. Kitartani is annyit jelent, hogy meg kell őriznünk a jobban való elköteleződésünket, ezért fontos az egészséges tudományon alapuló hit. (Luk 18) Filozófiák, etikai rendszerek és bölcselők, tévéműsorai helyett, forduljunk az igéhez, amely nemcsak eszei igazság. Hívjunk mi is szeretettel embereket, Isten szavához. Ne csak fél gőzzel terjesszük az evangéliumot. Ne emberekre, hanem felfelé tekintsünk, mert ő tartja kezében a történelem fonálát, és mint igazság követe, Jézus másodszor is eljön és magához veszi az övéit és ÚJ VILÁG SZÜLETIK! Ezért legyen életünk Krisztus élete bennünk!

Szilasi Szilvia

Konfirmáció Rákoscsabán (2021.06.27.)

1. Balog Tamás „*Mivel ragaszkodók hozzám, megmentem őt, oltalmazom, mert ismeri nevemet.*” Zsolt 91,14
2. Horváth Réka „*Íme, a tenyerembe véstelek be, szüntelenül előttem vannak falaid.*” Ézs 49,16
3. Ilyés Réka „*Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítelek, meg is segítelek, sőt győzelmes jobbommal támogatlak.*” Ézs 41,10
4. Kovács Réka Dorottya „*Megismerteted velem az élet útját, teljes öröm van tenálad, örökké tart a gyönyörűség jobbodon.*” Zsolt 16,11
5. Laár Mária Magdaléna „*Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!*” Ézs 43,1
6. Lovász Gergő Benjámin „*Mindenre van erőm Krisztusban, aki megerősít engem.*” Fil 4,13
7. Orbán Orsolya „*Nem maradok el tőled, sem el nem hagyalak téged.*” Zsid 13,5b
8. Páczai Hanga „*Mert a hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békességem szövetsége nem inog meg – mondja könyörülő URad.*” Ézs 54,10
9. Tálás Annamária Katalin „*Örök szeretettel szerettelek, azért vontalak magamhoz hűségesen.*” Jer 31,3
10. Vadas Hunor Tamás „*Hűség az Isten, aki elhívott titeket az ő Fiával, Jézus Krisztussal, a mi Urunkkal való közösségre.*” 1Kor 1,9
11. Felnőtt konfirmált: Rázsi Tünde „*Terjeszd ki kegyelmedet a Te ismerőseidre és igazságodat az igaz szívűlekre.*” Zsolt 36,11

A tavalyi év nehéz volt. Nem jöhettek hozzám a testvérek, de tudtam beszélni velük telefonon és az interneten. Kitartottam az imádságban. Sokat segített az imádság, közelebb kerültem általa az Atyához. Hála az Atyának, hogy újra tudunk találkozni. Tavaly októberben jöttek utoljára hozzám a testvérek, idén pedig júliusban látogattak meg először (mozgáskorlátozott vagyok). „*Hálás Köszönet Atyám, hogy ilyen szeretettel vagy irántam, a testvéreken keresztül is! Taníts, hogy szívem mélyén csendben imádkozhassak. Hálás Köszönet, hogy van csütörtökönként (interneten is elérhető) Bibliaóra, ahová bevettek engem. Vigyázz kérlek, a lelkipásztorunkra. Ámen.*”

László Emese - testvéretek

A 812.-es Csaba Vezér cserkészcsapat tevékenysége, tervei

Csapatunknál folytattuk a már jól bevált helyi és távolabbi kirándulások szervezését. A korlátozások időleges majd végleges feloldását kihasználva pedig mindig igyekeztünk szombatnként reggel kilenc órától összegyűlni a cserkészotthonban.

A tavalyi nyár első csapat-programja a cserkészotthon és a nemrég elkészült raktárhelyiség körül zajlott. Áttekintettük a rendelkezésre álló kisebb sátrainkat. Kicsomagoltuk, felállítottuk őket, majd külön válogattuk az ép, használható, a javításra, és a leselejtezésre szánt szetteket. A nagy hőség ellenére a több mint két tucat segítő kéz egy délelőtt alatt végzett a kitűzött feladattal, azonban nagyobb sátraink még hátra vannak.

Július végén a csapattagjaink számára szerveztünk ismeretterjesztő sétát a Fűvészt kertbe, ahol számos növényfajjal ismerkedtünk meg, egy a helyszínt kiválóan ismerő túravezető/helytörténész segítségével. Nyár végén Székesfehérvárnak vettük az irányt, ahol a Bory-vár megtekintését tűztük ki célunknak. A falak, tornácok és bástyák bejárása mellett, számos szobor és festmény tárult a szemünk elé, amelyek fokozták a különleges hangulatot.

Az őszi időszak első kirándulását a szomszédságunkban fekvő Gödöllő városába szerveztük meg. Az utazást vonattal bonyolítottuk le, ami kényelmes és gyors megoldás volt a résztvevők számára. A város adta lehetőségeket igyekeztünk kihasználni, így a kulturális élmények mellett, jutott idő a játékokra, sportra, valamint kis ízelítőt kaptunk a gasztronómiai különlegességekből.

A városi programok után az ősz beálltával újra a természet közelségét szerettük volna tapasztalni, ezért a Budai-hegységbe mentünk kirándulni. A Széll Kálmán téri találkozót követően Csillebércen indítottuk a túrát, majd szép tájakon át eljutottunk Budaörsre, ahol megtekintettük a repülős emlékművet. A gyermekek számára kifejezetten izgalmas volt ez a környezet, hiszen testközelből láthatták ezeket a fantasztikus gépeket.

Az őszi legnépszerűbb túrája azonban még hátra volt. Katalinpusztára hirdettünk meg hétvégi programot, ahol közös célunk a Gyadai-tanösvény megismerése volt. Az esemény kiválóan sikerült, hiszen a jó időben a gyülekezeti tagokkal kiegészülve több, mint hatvan résztvevővel teljesítettük az kitűzött útvonalat.

A vírus harmadik hullámában sajnos nem tudtunk gyülekezni, sétákat és kirándulásokat szervezni, de a telefonos kapcsolat folyamatos volt, hála a csapatparancsnokunknak, Tarnai Sándornak.

A 2021-es év első fele még bezárkózva telt, de a korlátozások feloldását követően újra szerveztük magunkat.

Június második hétvégéjén a péceli Trianoni-emlékműnél találkoztunk, ahol a 101 évvel ezelőtti eseményekre emlékezve, röviden felelevenítettük a korabeli fájó eseményeket. Az emléktáblán csapatunk nevében koszorút helyeztünk el, és elénekeltük nemzeti imádságunkat, a Himnuszt. A nap folytatásában sütögetést szerveztünk, amit a közeli völgyben kijelölt tűzrakóhelyen biztonságban megtartottunk. Jó alkalom nyílt a közös tűzrakásra és tűzoltásra, így a gyermekek elsajátíthatták a fontos lépéseket és szabályokat. Kellemes időben, jó hangulatban telt a program, elképzelhető, hogy a jövőben több hasonló kirándulást szervezünk majd.

A legközelebbi találkozásra szeptember első szombatján reggel kilenc órától hívunk minden kedves tagot és érdeklődőt a parókián található csapatotthonunkba!

Közösen szeretnénk megbeszélni és elindítani a cserkész foglalkozásokat, a toborzásokat, valamint ötletelni a következő túra –és kirándulás tippekről.

Jó munkát! / Áldás békesség!

Pásztor Ádám